

dr hab. Małgorzata Nowak-Barcińska, prof. KUL
Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
Instytut Językoznawstwa, Katedra Języka Polskiego

OCENA

dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego

dr Anny Lenartowicz-Zagrodnej

w związku z postępowaniem habilitacyjnym, wszczętym 24 czerwca 2021 r.

w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie językoznawstwo

Sylwetka Habilitantki

Dr Anna Lenartowicz-Zagrodna – adiunkt w Zakładzie Historii Języka Polskiego Instytutu Filologii Polskiej i Logopedii na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego – studia polonistyczne, zwieńczone tytułem zawodowym magistra filologii polskiej, ukończyła na UŁ w roku 2008. W tym samym ośrodku w roku 2019 ukończyła studia magisterskie z zakresu filologii klasycznej. Stopień doktora nauk humanistycznych w dziedzinie językoznawstwo uzyskała w roku 2012 na Wydziale Filologicznym macierzystej uczelni na podstawie przygotowanej pod kierunkiem prof. dr hab. Danuty Bieńkowskiej rozprawy *Księga Syracha w przekładzie Piotra Poznańczyka. Transkrypcja. Studium monograficzne języka*. Zawodowo (w sposób ciągły od roku 2013) Habilitantka związana jest z Łodzią, okresowo (02.2011-03.2013) zatrudniona była w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (Katedra Mediewistyki i Neolatynistyki).

Ocena działalności naukowo-badawczej

I. Osiągnięcie habilitacyjne

Podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego przez dr Annę Lenartowicz-Zagrodną jest cykl prac pt. *Leksykografia polsko-łacińska w dziejach języka polskiego*.

Składają się nań monografie: *Z dziejów leksykografii polsko-lacińskiej. Przedmowy do słowników* (Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2020, ss. 241), *Z dziejów leksykografii polsko-lacińskiej. Szkice o słownikach i słownikarzach* (Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2021, ss. 244) oraz tematycznie spójne artykuły – 11 tekstów z okresu 2014-2021, tj.: *Czy warto jeszcze badać polsko-lacińskie kontakty językowe? Historyczny przegląd i ocena badań polsko-lacińskich kontaktów językowych*, „Acta Universitas Lodziensis. Folia Linguistica”, 48 (2014), s. 104-116; „*Słownik polsko-laciński*” Antoniego Bielikowicza (1863-1866) – między słownikiem Lindego a Słownikiem wileńskim – „Studia Językoznawcze: synchroniczne i diachroniczne aspekty badań polszczyzny”, t. 14 (2015), s. 111-129; *Imiona męskie i białogłowskie* w „Słowniku polsko-lacińskim” Antoniego Bielikowicza, – w: *Współczesny i dawny obraz mężczyzny w języku*, red. L. Mariak, J. Rychter, Szczecin 2016, s. 135-144; *O układzie alfabetycznym w dawnych słownikach przekładowych*, „Acta Universitas Lodziensis. Folia Linguistica”, 51 (2017), z. 2, s. 83-98; *Polsko-lacińskie słowniki Łukasza Brzezwickiego. Między Volckmarem a Kanapiuszem*, – „Język Polski” 2017, z.4, s. 91-103; *O sposobie konstruowania haseł w dawnych słownikach przekładowych (na przykładzie prac Łukasza Brzezwickiego)*, „LingVaria”, XIII (2018), z.1, s. 103-112; *O układzie gniazdowym artykułów hasłowych w dawnych słownikach* – „Studia Językoznawcze: synchroniczne i diachroniczne aspekty badań polszczyzny”, t. 17 (2018), s. 229-241; *O postrzeganiu języków klasycznych, polskiego i niemieckiego w przedmowach do dawnych słowników przekładowych* – „Studia Językoznawcze: synchroniczne i diachroniczne aspekty badań polszczyzny”, t. 19 (2020), s. 247-264; *Refleksja leksykograficzna w przedmowach do dawnych słowników*, „Studia z Filologii Polskiej i Słowiańskiej”, t. 55 (2020), s. 1-20; *Jan Mączyński i jego leksykon w pamięci pokoleń (na materiale wypowiedzi z XIX i początku XX w.* – w: *W kręgu dawnej polszczyzny*, t. VII, red. M. Mączyński, E. Horyń, E. Zmuda, Karków 2021 s. 125-146; *Kiedy i gdzie ukazały się Synonima Latina Brzezwickiego?* – „Język Polski” 2021, z. 3, s. 75-88.

Przedstawiony do oceny cykl publikacji jest cyklem w sensie właściwym, tj. zbiorem tekstów mających między sobą ścisły związek i stanowiący pewną logiczną – tematyczną i kompozycyjną – całość, a nie antologią opublikowanych tekstów Habilitantki. Uprzedzając dalsze uwagi, wyrażam opinię, że sumarycznie to obszerna publikacja naukowa, dążąca do wielostronnego i wyczerpującego przedstawienia wybranego przez nią zagadnienia.

W kontekście głównie zorientowanych na detal artykułów (wybrane dzieła i / lub ich twórcy) funkcjonujące w ramach cyku monografie w mojej ocenie skutecznie dowodzą, że p. dr Lenartowicz-Zagrodna posiadała umiejętność konsekwentnego posługiwania się wybraną metodologią badawczą i budowania tekstu także o charakterze syntetyzującym. Gwoli ścisłości dodać trzeba, że partie przekrojowo-scalające obecne są również w artykułach Wnioskowej.

Pierwsza z monografii, *Z dziejów leksykografii polsko-łacińskiej. Przedmowy do słowników* – zgodnie z dookreślającym podtytułem – poświęcona została *przedmowom*, stanowiącym składową słownikowej makrostruktury. Praca ma niezaprzeczalną wartość dokumentacyjną – Habilitantka zbiera w niej „wstępy” (łącznie 15) do słowników: Mikołaja Volckmara (słownik trójjęzyczny, łacińsko-niemiecko-polski, edycje z lat 1596, 1605), Grzegorza Knapiusza (słownik trójjęzyczny, polsko-łacińsko-grecki, edycje z lat 1621, 1632) i jego bezimiennych kompilatorów (1649, 1687, 1715), Łukasza Brzezwickiego (słowniki łacińsko-polskie z roku 1632), Piotra Dasypodiusza (słownik trójjęzyczny, łacińsko-niemiecko-polski z 1642 r.), Konstantego Szyrwida (słownik trójjęzyczny, łacińsko-polsko-litewski z 1642 r.), Benedykta Woronowskiego (słownik polsko-łaciński z 1769 r.), Fabiana [/ Rafała / Jana] Litwińskiego (słownik trójjęzyczny, polsko-łacińsko-francuski z 1815) i Jana Kajetana Trojańskiego (słownik polsko-łaciński z 1819 r.). Scalone w opracowaniu Lenartowicz-Zagrodnej teksty dobrze ukazują nie tylko stan leksykografii polsko-łacińskiej od początku XVII w do lat 60. wieku XIX, ale i mentalną przemianę słownikarzy – drogę od „obrony” języka do leksykograficznego profesjonalizmu. Poszczególne przemowy inkrustowane są uwagami dającymi orientację o ich językowej i słownikarskiej świadomości. Tym samym uprzystępnione szerszemu gronu przez przekład Wnioskowej uwagi (12 przedmów) stanowią – jak zauważa w autoreferacie (s. 4) i z czym trzeba się zgodzić – „cenne źródło wiedzy dla historyków języka i badaczy leksykografii”.

Druga z monografii, *Z dziejów leksykografii polsko-łacińskiej. Szkice o słownikach i słownikarzach*, prócz syntetycznego przybliżenia dziejów leksykografii polsko-łacińskiej zawiera – znów adekwatnie do podtytułu – *szkice*, niejednokrotnie wręcz detektywistyczne, nt. wybranych leksykografów polsko-łacińskich (poza przywołanymi w pierwszej monografii Grzegorzem Knapiuszem, Łukaszem Brzezwickim, Benedyktem Woronowskim, Fabianem Litwińskim, Janem Kajetanem Trojańskim mowa tu także o Antonim Bielikowiczu i

dziewiętnastowiecznych autorach słowników szkolnych – podstawą do uogólnień Habilitantki było tu blisko pięćdziesiąt prac bez mała dwudziestu pięciu autorów).

Konstrukcja obu monografii jest bardzo konsekwentna i uporządkowana. Język prac poprawny i przystępny.

Współtworzące cykl artykuły (zob. wyżej) mają – jak już zaznaczono – w głównej mierze charakter szczegółowy. Cechujące Habilitantkę rzetelność i skrupulatność oraz śledcza pasja owocują nie tylko ustaleniami nowych faktów, ale i rewizją zastanych sądów, przynoszą też „konkrety” w postaci odnalezienia w europejskich bibliotekach dotychczas niezidentyfikowanych słowników przekładowych.

Pozytywnie ocenić należy publikacyjne forum Habilitantki – jej prace zaledwie szcątkowo obecne są w periodyku wewnętrznym „Acta Universitas Lodzensis. Folia Linguistica”, normą są tytuły o większym zakresie (w tym z indeksacją w bazie Scopus), np. „Język Polski”.

Sumując ocenę cyklu publikacyjnego pt. *Leksykografia polsko-łacińska w dziejach języka polskiego*, wskazanego przez dr Lenartowicz-Zagrodną jako osiągnięcie habilitacyjne, stwierdzić należy, że pole badawcze (realna *terra incognita*), skrzętnie i twórczo zagospodarowywane przez Wnioskującą, zajęte zostało przez nią świadomie – z dostrzeżonej potrzeby wykreślenia „białych plamy” w odniesieniu do naszej wiedzy nt. leksykografii polsko-łacińskiej, ale i zamiłowania do klasycznego oraz edytorskiego instrumentarium badawczego. (Programowy w tym kontekście jest artykuł: *Czy warto jeszcze badać polsko-łacińskie kontakty językowe?. Historyczny przegląd i ocena badań polsko-łacińskich kontaktów językowych*, konkretnie jego blisko czterostronicowe *Podsumowanie*). W ocenianym cyklu ujawniają się zarówno wysoka świadomość metodologiczna, konsekwencja i precyzja części teoretycznej, obszerna wiedza o dorobku poprzedników, jak i poprawny warsztat analityczny. Nie można w tym kontekście pominąć także translatorskiego wkładu Habilitantki w całokształt prac. Wymagany ustawowo „wkład autora w rozwój dyscypliny naukowej” został właściwie zdefiniowany przez nią samą w autoreferacie (s. 11), jest nim przede wszystkim: 1) podjęcie tematu badawczego w małym stopniu rozpoznanego w dotychczasowych opracowaniach naukowych z zakresu słownictwa polsko-łacińskiego, 2) wzbogacenie wiedzy nt. słownictwa polsko-łacińskiego i ich dzieł, 3) stworzenie rejestru słowników polsko-łacińskich i ich różnych edycji. Wobec powyższego **cykl p. dr Anny**

Lenartowicz-Zagrodnej bez wątpliwości można uznać za spełniający kryterium „wkładu autora w rozwój dyscypliny naukowej”.

II. Pozostały dorobek

Niewchodzący w zakres osiągnięcia habilitacyjnego **podoktorski dorobek naukowy** Lenartowicz-Zagrodnej ogniskuje się z jednej strony wokół kwestii języka najdawniejszych polskich przekładów biblijnych (zagadnieniom tym jest Habilitantka wierna od czasów swego magisterium, dodajmy nagrodzonego w prestiżowym Konkursie im. Czesława Zgorzelskiego), z drugiej edycji zabytków i uprzystępniania (czasem o charakterze pionierskim) istotnych kulturowo dzieł łacińskich.

Pierwszy obszar zainteresowań Wnioskującej reprezentują prace pozostające po części w związku z doktoratem (wydanym jako: *Księgi Jezusa, syna Syrachowego, Ecclesiasticus rzeczone, które wszystkich cnot naukę zamykają w sobie w przekładzie Piotra Poznańczyka. Studium języka zabytku* – Łódź 2015), tj. artykuły *Mądrość jest celem wszystkich zmysłów*”, czyli obraz mądrości w Księdze Syracha w przekładzie Piotra Poznańczyka (na materiale porównań z rozdz. 24, 1-22) – „Kwartalnik Językoznawczy” 2012, z. 4, s. 32-47 oraz *Cechy dialektalne w dwu edycjach Księgi Syracha (1535, 1541) w przekładzie Piotra Poznańczyka* – „Studia Językoznawcze: synchroniczne i diachroniczne aspekty badań polszczyzny”, t. 12 (2013), s. 93-106. Następnie, zorientowane na relacje edycyjne oraz kwestie językowe, teksty związane z Księgą Tobiasza – kolejną biblijną księgą sukcesywnie rozpracowywaną przez Habilitantkę *O trzech edycjach Księgi Tobiasza z pierwszej połowy XVI wieku* – „Wrocławski Przegląd Teologiczny” 26 (2018), nr 2, s. 133-143 i *Zależności językowe między trzema edycjami Księgi Tobiasza z pierwszej połowy XVI wieku (zjawiska leksykalne i składniowe)* – „Studia Językoznawcze: synchroniczne i diachroniczne aspekty badań polszczyzny”, t. 18 (2019), s. 191-204.

Drugi – edycyjno-tłumaczeniowy – obszar działalności Habilitantki (sam w sobie zasługujący na uznanie) w sposób naturalny ząbiega się z pierwszym. Zarówno analizowane przez nią Księga Syracha Poznańczyka, jak i edycje Księgi Tobiasza zostały przez Lenartowicz-Zagrodną wydane w standardach edycji naukowych, tj. opatrzone wstępem historycznojęzykowym, zasadami transkrypcji i komentarzem językowym (*Księgi Jezusa, syna Syrachowego, Ecclesiasticus rzeczone, które wszystkich cnot naukę zamykają w sobie w*

przekładzie Piotra Poznańczyka. *Opracowanie i transkrypcja zabytku* – Łódź 2015; *Trzynastowieczne edycje Księgi Tobiasza (1539, 1540m 1545), opracowanie i transkrypcja* – Łódź 2021). Udział w dziele drugim (realizowanym w ramach wewnętrznego projektu grantowego) miała także studentka p. Magdalena Gozdek – w tym kontekście można powiedzieć, że Habilitantka w sposób ponadprzeciętny realizuje kształcenie młodych kadr.

Dla uzupełnienia obrazu dodać należy będąca pokłosiem grantu NPRH pt. *Bibliotheca Litterarum Medii Aevi*, realizowanego pod kierunkiem prof. Mieczysława Mejora, pracę *Mateusz z Vendôme, Księga Tobiasza – Mattheus de Vendôme, Liber Tobiae* – w: *Bibliotheca Litterarum Medii Aevi. Artes – Opera*, nr 6, Warszawa 2020 (udziałem Habilitantki w dziele jest przekład oraz wstęp i przypisy) oraz kanoniczny już, powstały jako praca zespołowa pod kierunkiem prof. Marka Cybulskiego (grant NPRH pt. *Teksty do historii używania języka narodowego z aneksami*), *Wybór teksów dziejów języka polskiego* (t. I: *Do połowy XIX w.*, t. II: *Od połowy XIX w.*) – Łódź 2015 (udziałem Wnioskującej było tłumaczenie wtrętów łacińskojęzycznych obecnych w polskich tekstach). Wymienione wyżej pozycje uzupełnia – wydana jako specjalny numer „*Collectanea Philologica*” w 2014 – zbiorowa edycja (z 15 procentowym udziałem Lenartowicz-Zagrodnej) *Marek Tulliusz Cynceron, Listy do Przyjaciół*. Na marginesie dodać można, że przedstawione tu osiągnięcia dowodzą zarazem umiejętności i przekonania Habilitantki do wartości pracy w zespole.

W tym miejscu wymienić należy także – stanowiący zarazem wyraz zaangażowania w żmudne prace na rzecz własnego środowiska – redakcyjne osiągnięcia Lenartowicz-Zagrodnej, z okresu podoktorskiego są to: J. Czerwińska, *Innowacje mitologiczne i dramaturgiczne Eurypidesa. Tragedia, tragikomedia* – Łódź 2013, *Filologia jako porządkowanie chaosu. Studia nad językiem i tekstem. Ad honorem Professoris Marci Cybulski* – Łódź 2018 (współredakcja Ewa Woźniak).

Uzupełnijmy, że Habilitantka jest, pełniącym funkcję redaktora językowego, członkiem komitetu redakcyjnego pisma „*Acta Universitas Lodziensis. Folia Linguistica*” (od roku 2020), wcześniej (2014-2016) analogiczną funkcję pełniła w „*Collectanea Philologica*”.

Uogólniając można stwierdzić, że publikacje te dowodzą dobrego opanowania narzędzi badawczych właściwych lingwistycznej diachronii oraz konsekwentnie wykorzystywanego warsztatu (w tym warsztatu translatoologicznego i edytorskiego). Prace

Doktor Lenartowicz, oparte na archiwaliach i ilustrowane licznymi fotokopiami źródeł, osadzone są w bogatej, prawidłowo dobranej literaturze przedmiotu i szerokim kontekście historycznym i kulturowym.

Przedstawiony do oceny dorobek publikacyjny – osiągnięty w stosunkowo krótkim czasie – uznaję za przekraczający wymogi w przewodzie habilitacyjnym.

III. Inne aktywności naukowo-badawcze

Publikacyjna działalność dr Lenartowicz-Zagrodnej idzie w parze z **aktywnością konferencyjną** na forum co najmniej ogólnopolskim. Autoreferat Habilitantki poświadcza Jej czynny udział po uzyskaniu stopnia doktora nauk humanistycznych w 16 spotkaniach naukowych w większości profilowanych diachronicznie. Wnioskująca nie stroni przy tym od angażujących prac w komitetach organizacyjnych i naukowych konferencji – po doktoracie siedmiokrotnie była sekretarzem spotkań ogólnopolskich tego typu, w tym LXXV Zjazdu Polskiego Towarzystwa Językoznawczego (Łódź 18-10.09.2017).

Dr Anna Lenartowicz-Zagrodna, reprezentująca młodsze pokolenie polskich lingwistów, jest dobrze wdrożona w uczestnictwo w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych i zagranicznych. Poza udziałem w charakterze wykonawcy w prestiżowym grantie NPRH pt. *Bibliotheca Litterarum Medii Aevi* (uwagi wyżej) oraz *Teksty do historii używania języka narodowego z aneksami* Wnioskująca zrealizowała też (w latach 2018-2019) grant w ramach projektu NCN *Miniatura (Historia polskiej leksykografii przekładowej. Najdawniejsze słowniki polsko-lacińskie)* oraz – co zasługuje na podkreślenie – sześć grantów wewnętrznych prowadzonych w latach 2013-2018 w ramach dotacji celowej dla młodych naukowców Wydziału Filologicznego UŁ i kolejny, realizowany w latach 2019-2020, z funduszu rozwoju naukowego Wydziału Filologicznego UŁ.

W oczekiwany współcześnie nurt aktywności naukowej wpisuje się także zrealizowany w 2019 (ze względów pandemicznych w okrojonym zakresie) przez Habilitantkę pod opieką prof. Marii Trawińskiej w poznańskim oddziale Zakładu Językoznawstwa Instytutu Slawistyki PAN staż naukowy.

W mojej ocenie przedstawiona wyżej **działalność naukowo-badawcza dr Lenartowicz-Zagrodnej** spełnia kryteria „istotnej aktywności naukowej”. Podsumowując punkty I-III, należy stwierdzić, że Habilitantka wykazuje się dużą aktywnością naukową w zakresie publikowania i udziału w konferencjach. Co więcej, z wymiarem ilościowym idzie w parze jakościowy. Niemiarodajne w tym kontekście – a przynajmniej nie odzwierciedlające dorobku Wnioskującej w pełni – zdają się być dane bibliometryczne. Przyjąć można, że są one efektem specjalistycznego i niszowego charakteru prac Lenartowicz-Zagrodnej.

Ocena dorobku dydaktycznego oraz współpracy z otoczeniem społecznym

I. Działalność dydaktyczna

Prowadzona nieprzerwanie od momentu zatrudnienia działalność dydaktyczna Habilitantki jest zróżnicowana – obejmuje szczegółowo profilowane zajęcia z języka łacińskiego oraz historii języka na kierunkach filologia polska i klasyczna oraz na studiach podyplomowych z zakresu edytorstwa. W obszar działalności dydaktycznej wpisuje się także sprawowanie przez Lenartowicz-Zagrodną funkcji opiekuna stażu (stażysta z Ukrainy).

II. Współpraca z otoczeniem społecznym

Habilitantka jest osobą wielorako społecznie zaangażowaną – była już mowa o jej wkładzie w prace na rzecz rodzimego Instytutu, Wydziału i Uczelni. Jak stwierdza w autoreferacie (s. 16) działania o charakterze organizacyjnym i popularyzatorskim stanowią dla niej „ważny komponent funkcjonowania w środowisku akademickim”. Poza obowiązkami, które można uznać za standardowe (co nie znaczy chętnie podejmowane – praca w komisjach rekrutacyjnych, pełnienie funkcji opiekuna roku), dr Lenartowicz-Zagrodna realizowała – na poziomie Instytutu – inne, w tym koordynację zajęć (koordynator przedmiotu *Język łaciński z elementami kultury antycznej*) czy prace związane z przeprowadzaną przez Instytut Badań Literackich PAN Olimpiadą Literatury i Języka Polskiego (2021 r. – juror w części ustnej LII edycji olimpiady), dodać tu trzeba także aktywności związane z dokumentacją dorobku pracowników (parametryzacja jednostek w roku 2016 oraz dokument *Bibliografia prac językoznawczych łódzkiego środowiska polonistycznego*).

Istotną instytucyjną funkcją jest pełniona przez Habilitantkę od roku 2016 funkcja kierunkowego pełnomocnika Dyrektora Instytutu Filologii Polskiej i Logopedii ds. promocji.

W całokształcie dorobku Wnioskującej swoje miejsce ma działalność popularyzująca naukę. Jest ona związana z obchodami Międzynarodowego Dnia Języka Ojczystego (2017-2020) czy współpracą z XXIV LO w Łodzi. Jej wyrazem była także poprawnościowa akcja „Filologiczny w trosce o słowa”.

Wymienione wyżej aktywności Habilitantki dowodzą, iż potrafi ona spójnie połączyć obowiązki naukowe z pracą na rzecz bliższego i dalszego środowiska. Wyrazem docenienia tej działalności – tym samym traktowania jej jako ponadprzeciętnej – są przyznane Lenartowicz-Zagrodnej uczelniane nagrody – trzykrotnie (2017, 2018, 2020) uhonorowana została nagrodą Dyrektora Instytutu Filologii Polskiej i Logopedii, raz (2019) nagrodą dziekana Wydziału Filologicznego.

Wyrazem środowiskowego uznania dla Habilitantki jej obecność w wybieralnych organach uczelni, w tym w Senacie UŁ (od roku 2020 przedstawiciel pozostałych nauczycieli akademickich Wydziału Filologicznego zatrudnionych na stanowisku innym niż profesor i profesor uczelni, zarazem protokolant posiedzeń Senatu), Radzie Wydziału Filologicznego UŁ (kadencja 2020-2024) czy Radzie Instytutu Filologii Polskiej i Logopedii (kadencja 2016-2020, 2020-2024). W roku 2020 była elektorem w wyborach rektorskich na kadencję 2020-2024.

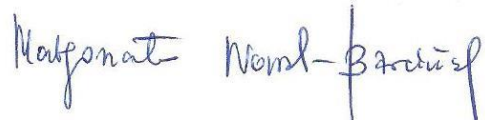
Sumując tę część oceny, stwierdzam, że **dydaktyczna, organizacyjna i popularyzatorska aktywność doktor Anny Lenartowicz-Zagrodnej nie budzi zastrzeżeń.**

Konkludując,

w świetle przedstawionych przez Habilitantkę materiałów, po zapoznaniu się z twórczym (w myśl Ustawy z 20 lipca 2018 r – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, art. 219, ust.1, pkt. 2) osiągnięciem naukowym cyklem publikacji *Leksykografia polsko-lacińska w dziejach języka polskiego* oraz pozostałym dorobkiem Wnioskującej stwierdzam, iż – w moim przekonaniu – przedłożone do oceny formy działalności naukowo-badawczej, dydaktycznej oraz

organizacyjnej dr Anny Lenartowicz-Zagrodnej upoważniają do wystawienia **pozytywnej opinii w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego**. Omówione wyżej osiągnięcia Habilitantki bezsprzecznie spełniają wymagania ustawowe nakładane na osobę ubiegającą się o stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie nauk humanistycznych w dziedzinie językoznawstwo, tj. wymóg „znacznego wkładu w rozwój określonej dyscypliny”. Tym samym **wnioskuje o nadanie p. dr Annie Lenartowicz-Zagrodnej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo**.

dr hab. Małgorzata Nowak-Barcińska. prof. KUL

Handwritten signature in blue ink, reading "Małgorzata Nowak-Barcińska".

Lublin, 28 lutego 2022 r.